

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a optsprezecea după Rusalii

Evangelhia Duminicii

Luca 5, 1-11

În vremea aceea Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Atunci El, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat să o depărteze puțin de la uscat și, sezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon:

Îndepărtează-o la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și, făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. De aceea, au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să-i ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se scufunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut în genunchi, înaintea lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! Căci spaimă îi cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuirea atâtor pești. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El.

Pescuirea minunată - câteva reflecții

Mereu uimit de forța cuvintelor lui Hristos, Petru va purta cu sine amintirea forței prin care Hristos aduce la țărm hrana lor cotidiană. Simte că Acela care trimite la adânc este Cel Care a adus la lumină toate. Mereu atent să nu dezechilibreze liniștea trăirii în veșnicie a dimineților în care ratarea din miezul nopții devine izbucnire de smerenie și bucurie.

(continuare în pagina a doua)

Pescuirea minunată - câteva reflecții

Suntem ieșiți din Golful de prăznuire al Crucii. Se întorc Evangheliile așezate după rânduiala numărării timpului trecut de la Rusalii. Și în Duminica aceasta ni se așterne spre citire una dintre cele mai vii Evanghelii. Numit „pescuirea minunată”, episodul ne poartă înapoi spre lacul Ghenizaretului. Semn că priveau spre Capernaum... Îmbulzit de mulțime, Domnul Hristos vede două corăbii revenind din noaptea pescuirii. Fără mare rod în mreje, de vreme ce deja le spălau acolo, în micul port al cetății. Obiceiul curățirii nu era legat doar de spălarea mrejelor, ci și de alegerea peștilor buni de cei care nu aveau cum să fie consumați pe masa poporului ales. De aici și parabola din miezul acestui text. Hristos rostește cuvinte să vindece amestecul de vorbării și cuvinte veșnice. De aceea iese din aglomerație, părăsește locul unde se agita oamenii, îmbulzindu-L. Corăbiile venite din larg par că sunt venite în ajutorul Domnului. Din corabia lui Simon-Petru se arată dinaintea noastră prima catedră-amvon. Pe ape.

Domnul propovăduiește. Putem să ni-i imaginăm pe pescarii ce-aveau să devină ucenici și apoi Apostoli. Obosiți. Îngrijorați de sărăcia rodului unei nopți de pescuit. Că nu prinseseră mare lucru ne dovedește că spălau mrejele, nu le goleau spre a fi duse spre piața de pește ce-și avea locul ceva mai departe de locul în care se spălau mrejele. Căci peștii kasher nici azi nu au îngăduința de a ședea alături de cei care nu sunt kasher. Ba, mai mult. Știm că parte din peștii răpitori ce populau Lacul Ghenizaret erau scoși afară și lăsați să putrezească pe pietrele întunecate care se află și astăzi sub ochii noștri pe țărmul mării celei din interiorul Țării Sfinte. Desigur, la căldură, un miros înțepător afecta mireasma zilei. Cine a fost vreodată într-o piață de pește din Orient ori de pe țărmul Mediteranei știe ce vreau să spun. Dar cel mai sigur nu mirosul îl purtase pe Hristos în larg, ci nevoia de a cuprinde cu ochii mulțimea, de la o distanță liniștitoare gândului ce urma să fie rostit. Pentru că predica obligă, până astăzi, la o distanțare de îmbulzeală și agitație, un soi de distanțare de siguranță în care rostitorul se așează ca să nu fie sufocat de mulțime. Este ceea ce nu învățăm decât în măsura în care propovăduim. În care ardem pe lemnul de har al Crucii, corabia cea nouă ce umplu de sens duhovnicesc existența noastră.

Inima pescarilor era rănită de „ratarea” pescuitului. Hristos Domnul nu este insensibil sau fără atenție întru cei care muncesc și nu au rezultatele scontate. Nu. Nu-i socotește ratați ori leneși, ori

neadaptăți la rigorile de „management”, ci pur și simplu îi vede oameni muncitori care, uneori, trag mult pentru pâinea cea de toate zilele. Taina cuvintelor Sale sunt tocmai aceste punți de realism prin care Hristos construiește comunitatea dintâi a Evangheliei. Mulțimea de pește culeasă din adâncuri, după porunca Domnului Hristos, nu doar uimește ucenicii, ci le oferă un argument în plus că Cel Care vorbește, Cel Care le vorbește, îi cunoaște. Într-atât încât Simon-Petru – care se va fi bazat mai mult pe intuiția lui de pescar decât pe credința sa de ucenic – știa că în miez de zi, cel mai probabil, nu prea se prindea pește, iar curenții ce-i aduseseră spre țărm nu coincideau cu aceia care-i purtaseră în larg, la vânătoare de pește – cum numeau des oamenii locul pescuitului. În curentul dimineții spre prânz locul nu era propice pescuitului. Reacția pescarilor discipoli devine prilej de învățatură pentru noi. Simon-Petru, dinaintea mreji pline de pești, cheamă ajutor cealaltă corabie. De altfel numai așa se putea pescui cu mreaja, în echipă. Căci mreaja se așeza între pragurile dintre corăbii și pentru a o aduce la mal munceau amândouă echipajele. De unde unitatea pescarilor. Și emoția lor. Cel Care vorbise despre Împărăția lui Dumnezeu o aducea prezentă în mijlocul lor. Impresionantă reacția lui Simon-Petru: „Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos” (Luca 5, 8). Dinaintea majestății cuvintelor și a empatiei lui Hristos, pescarul-ucenic lasă loc Apostolului. Înțelege. Trece din mirare în admirare și viața sa se schimbă. Însăpăimântat, dar fericit. Cu el, Iacov și Ioan, fii lui Zevedeu. Din pescari devin pescari de oameni. Cu toate riscurile pe care această împlinire le ține în sine. Căci oamenii aceștia vor mărturisii cuvintele din zorii zilei aceleia până în marginea zorilor Zilei celei neînserate a Împărăției lui Dumnezeu.

Mereu uimit de forța cuvintelor lui Hristos, Petru va purta cu sine amintirea forței prin care Hristos aduce la țărm hrana lor cotidiană. Simte că Acela care trimite la adânc este Cel Care a adus la lumină toate. Mereu atent să nu dezechilibreze liniștea trăirii în veșnicie a dimineților în care ratarea din miezul nopții devine izbucnire de smerenie și bucurie.

Pr. Constantin Necula

Sursa: **tribuna.ro**

Din pescari fără succes la pește, Domnul i-a făcut pescari de oameni

Începând cu Duminica a optsprezecea după Rusalii, se citesc la Sfintele Liturghii fragmente din Evanghelia după Luca. Prima pericopă duminicală se referă tot la chemarea primilor ucenici la apostolat. Dacă Matei și Marcu spun că Domnul umbla pe lângă Marea Galileii și S-a adresat direct celor ce își dregeau mrejele, chemându-i să fie „*pescari de oameni*”, Luca dezvoltă subiectul, aducând noi detalii cu privire la transformarea acestor pescari în apostoli. Și el amintește de două corăbii trase la mal, spunând că pescarii își spălau mrejele. Dar Domnul, potrivit Evangheliei din această duminică, nu trece direct la subiect. Nu face direct chemarea la ucenicie, ci îl roagă pe cel ce avea să fie purtătorul de cuvânt al apostolilor să tragă corabia puțin de la țărm. Motivul pentru care dorise aceasta este că veniseră mulțimi de oameni la El și Îl îmbulzeau, așa că, acostată la mică distanță de mal, corabia devenea un fel de podium, de unde Iisus putea fi văzut și auzit mai bine de mai mulți oameni.

Abia după încheierea cuvântării Domnului începe chemarea la apostolat, dar nici acum nu direct, ci printr-o acțiune simbolică: Mântuitorul îi cere lui Simon să plece cu corabia în larg și să arunce mrejele pentru pescuit. Acesta se supune, dar nu fără a explica mai întâi că ar fi cam fără sens: toată noaptea a încercat să prindă ceva, dar s-a întors fără nimic. Orice pescar de meserie știe că peștele se prinde bine noaptea, până la revărsatul zorilor. Dimineața, după ce soarele a răsărit, e mult mai greu, fiindcă peștii coboară în adâncurile apelor. Cu atât mai mult, dacă pescarii nu reușiseră o noapte întreagă să prindă ceva, șansa de succes pe zi era clar mai mică. S-ar mai putea pune la socoteală, pe lângă aceasta, oboseala pescarilor după o noapte nedormită. Însă, cu toată argumentația sa, Simon adaugă: „*Dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele*”. Pescarul profesionist renunță la propria știință de dragul Domnului Iisus. Această atitudine trădează faptul că predica ținută de El mulțimilor l-a pătruns la inimă pe pescar, cel numit mai târziu „Petru” pentru credința sa tare, de piatră. Mântuitorul trebuie să fi vorbit despre apropierea Împărăției lui Dumnezeu, despre puterea credinței, sau poate despre lăsarea omului cu totul în grija lui Dumnezeu, Care face minuni.

În urma exercițiului de ascultare, Petru și cel ce era în corabie cu el, probabil fratele său Andrei, dacă e să coroborăm textul Evangheliei cu cele de la Matei și Marcu, aruncă mreaja la adânc și prind o cantitate de pește mai mare decât capacitatea mrejei de a rezista greutateții. Petru face semn celor din corabia a doua, probabil Iacov, Ioan și tatăl lor, Iona, dacă citim la ceilalți Evangheliști. Împreună au reușit să scoată la liman mreaja care era aproape să se rupă. Chiar și așa, cantitatea de pești a umplut amândouă corăbiile, acum aflate amândouă în pericol să se scufunde de greutate.

Ajunși la mal, pescarii galileeni se simt copleșiți. Petru înțelege că pescuirea bogată nu e întâmplătoare, ci e martorul unei minuni făcute de Domnul Iisus. În frica sa sfântă, îi spune Domnului: „*ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos!*” E de remarcat că acesta se simte nevrednic, pentru păcatele sale, să fie cercetat și răsplătit de Dumnezeu. Nu e vorba de o rugămintă

adresată lui Iisus de a pleca, așa cum făcuseră gherghesenii când Domnul a vindecat un îndrăcit, trimițând demonii în turma de porci (Marcu 5, 17). Mai degrabă este simțul duhovnicesc de micime în fața puterii dumnezeiești.

Abia acum, după toate cele întâmplate, Hristos îi adresează deschis lui Simon chemarea la apostolat: „*nu te teme*”, îi spune întâi. De mai multe ori a îndemnat pe unii dintre cei cu care Se întâlnea să îndrăznească, să alunge teama. Acest sentiment, în general, este unul fără veleități pozitive. Teama naște în om inhibiție, imposibilitatea de a se exprima așa cum este el, îi diminuează puterea fizică și psihică. Din teamă renunțăm de multe ori la lucruri pe care ni le dorim, dar tot din teamă încetăm, de exemplu, să Îl slăvim pe Dumnezeu înaintea oamenilor care sunt adversari ai credinței. Există însă și o teamă sfântă, prețuită în Psalmi și în scrierile sapiențiale. Frica de Dumnezeu este „începutul înțelepciunii” (Isus Sirah 1,14), „Ea înalță inima mai mult decât banii și tăria” și este „rai binecuvântat” (Sirah 40, 28 și 30). Ea „lungește zilele omului” și este „nădejdea celui tare”, „izvor de viață”, „învățătură și înțelepciune”, „ferire de rele” (Pildele lui Solomon 10,27; 14,26-27; 15,33; 16,6). Despre ea amintea și Sfântul Ioan Casian în *Convorbirile Duhovnicești*, în timp ce Sfântul Antonie, la sfârșitul vieții sale pământești spunea: „*Eu nu mă mai tem de Dumnezeu, fiindcă Îl iubesc. Iar iubirea alungă în chip desăvârșit orice fel de teamă*”. Așadar, Domnul Iisus îl invită pe Petru să crească de la începătorul cu frică de Dumnezeu către omul îndrăzneț, dar în sensul bun al cuvântului. Nu degeaba, fiindcă e chemat să devină pescar de oameni. Un pescar adevărat nu se teme de peștii pe care dorește să îi prindă. Tot la fel, un apostol care e trimis să vestească Evanghelia și să „pescuiască” din marea acestei vieți sufletele pierdute, are nevoie să își biruiască teama avută față de oricare dintre interlocutorii săi.

Pericopa evanghelică de la Luca se încheie, în ceea ce privește chemarea la apostolat, în același fel ca și la Matei și Marcu: pescarii își trag corăbiile la țărm, nu apucă să selecteze peștii, să îi vândă sau să îi valorifice cumva, ci lasă totul și merg după Domnul. Fascinația de a fi alături de El e net superioară oricărei ocupații curente. Și Matei, mai târziu, lasă vama unde era rânduit și merge după Mântuitorul (Mt. 9,9). Aceste exemple ne sunt date pentru a înțelege că, atunci când Domnul ne cheamă, nu e cazul să mai întârziem inutil cu lucrurile noastre cotidiene.

E adevărat că Dumnezeu ne poate adresa, de-a lungul vieții, mai multe chemări. La unele dintre ele nu răspundem, tocmai de aceea ne oferă alte șanse. Dar aceasta nu trebuie să ne facă să tot amânăm răspunsul la chemare, invocând tot felul de motive. Întotdeauna vom descoperi că avem altceva de făcut, însă nu avem garanția că vom mai primi încă o chemare, pe lângă cele deja refuzate. Dacă va fi chemarea cea mai de pe urmă, adresată prin îngerul Său cel înfricoșător, de a ne înfățișa la judecată, atunci răspunsul nostru va fi prea târziu. De aceea, cei care au lăsat totul pentru Domnul au primit răsplata cea mare și singura importantă în viață: anume veșnicia de a fi alături de El și a-l sluji.

Protos. Ioan Dumitru Popoiu
Sursa: doxologia.ro

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ **Duminică, 24 septembrie 2023**

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ **Vineri, 29 septembrie 2023**

18:00 Sf. Maslu

◆ **Sâmbătă, 30 septembrie 2023**

- **07:00** Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur (întru cinstirea ocrotitorilor parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M. Mc. Ecaterina, precum și a Sf. Iacov, Ruda Domnului, Ajutătorul celor bolnavi și ale Mucenicului pătimitor din anul 619, ale căror moaște se află în biserică spre închinarea credincioșilor), urmată de Pomenirea morților.

- **18:00** Slujba Vecerniei

Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc se face după amiaza, după Slujbă

(Lc. 5, 8) Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.

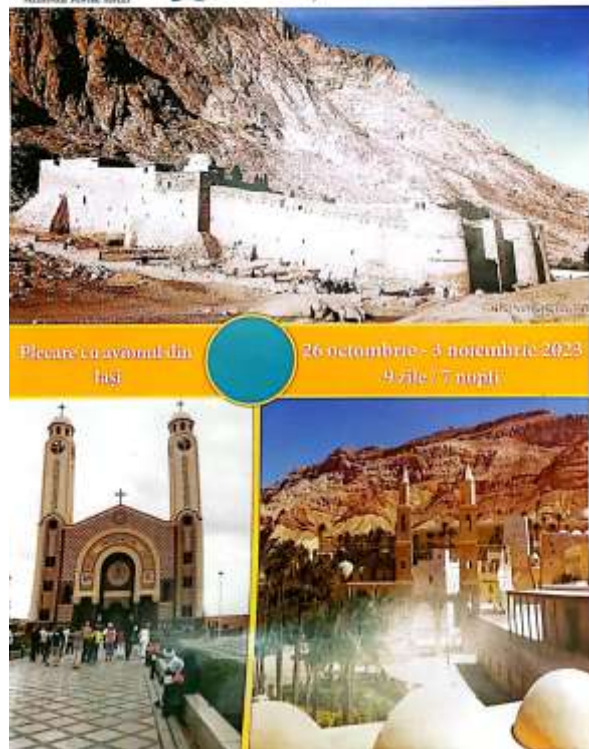
De obicei, oamenilor nu li se dăruiește viață pe o corabie, ci doar sunt transportați cu ea și nici nu sunt alinați pe vas, ci sunt îngrijorați în privința călătoriei. Luați seama, de asemenea, cum această corabie nu este una care i-a fost dată lui Petru să fie mânată, ci mai degrabă este Biserica, dată să fie condusă de către apostoli. Căci nu este un vas care omoară, ci care dă viață celor purtați de zbuciumul acestei lumi și de valurile sale. Așa cum o barcă mică ține peștii muritori scoși din adâncuri, așa și corabia Bisericii dă viață oamenilor scăpați din tumult. Prin ea, aș spune, Biserica dă viață celor morți pe jumătate.

(Maxim din Torino, *Predica 110*, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Parohia Toma Cozma

organizează PELERINAJ în
Egiptul Creștin și Muntele Sinai

Plecare cu avionul din Iași

26 octombrie - 3 noiembrie 2023
9 zile / 7 nopți

Detalii la: tel. 0747 772 827